

PAD Palatt

Venczel Frigyes 6.t

50 éves a zene tagozat

tartalom

3. 5 perc zene

4. A cselló

5. Verset írók

6-7. Vendégeink...

8-9. Pali bácsi...

10. Szöveges állati

Régi idők zenéje

pad
alatt

5 PERC ZENE

Antonio Vivaldi

(1678-1741)

Az első öt perc zene Vivaldi Négy évszak című műve volt, mégpedig az Ősz 3. tétele. Vivaldi a barokk kor nagy zeneszerzője volt, Velencében született, ahol apja a Szent Márk templom zenekarának hegedűse volt. Valószínűleg ő tanította fiát hegedülni, aki hamarosan eljutott arra a szintre, hogy a templomi szolgálatban helyettesíthesse. 1703-ban szentelték pappá. A róla szóló legendák vörös ördöggként emlegetik a haja miatt, aki mikor misézés közben eszébe jutott egy-egy zenei motívum, otthagytott csapot-papot és kiment, hogy feljegyezze az ihlet sugallta zenét. Ezért örültnek tartották, persze nem volt az. Csak zseni volt. Egyik legismertebb műve a Négy évszak, szinte sláger a zenekedvelők körében. Ez egy a programzene, ami azt jelenti, hogy ábrázol is valamit, jelen esetben az évszakokat. Az ősz 3. táncos tétele például – amit fel kellett ismernetek – szó szerint „vérre menő” dráma, egy vadászat eseményeit beszél el a zene nyelvén, a menekülő vad cikkcakkos futásával, lövésekkel és csaholó kutyákkal. Vivaldi a 18. század egyik legnagyobb hegedűvirtuóza volt, s műveiben is kihasználta a barokk hegedűn lehetséges valamennyi extravagáns játékmódot és virtuóz technikai elemet. Az évszakokhoz tartozik egy-egy szonett is, amelyet maga Vivaldi írt. Íme:

Az ősz

Vigad a pór, táncolva, énekelve,
a bő termést örvendezőn fogadja,
ma még Bacchus borától víg a kedve -
holnap álomba hamvad majd vigalma.
Minden vigadjon, dalra, táncra kelve!
Legyint a langyos légtenger fuvalma,
a gazdag évszak mintha integetne:
édes álomból szép gyönyörbe csalna.
A vadászok hajnalban útra kelnek,
kürttel, puskásan, alvó falvakon túl
vadat hajszolva jó nyomot követnek.
A megriadt vadállat puskaportul
prüszköl, rohanna, ám futása sebzett,
bukdácsol még, aztán a fűre fordul.

A CSELLÓ

A cselló (gordonka, kisbőgő) egy nagy hangterjedelmű basszus fekvésű vonós hangszer, és hasonlóan eme hangszer családnak (hegedű család) többi tagjához, vagyis a hegedűhöz, a brácsához és a nagybőgőhöz, ez a hangszer is négy húrral rendelkezik, melyek kvint távolságra vannak egymástól. A nagybőgő és a mélyhegedű közt a középső helyet foglalja el alakjára és hangterjedelmére nézve. A hegedűvel és a brácsával ellentétben ezt a hangszer játék közben a földre kell támasztani, és ülve játszani rajta. A csellónak szánt kották basszuskulcsban, esetleg tenorkulcsban (ez egy fajta C-kulcs), vagy esetenként violinkulcsban íródnak. A violinkulcsos írás elsősorban a barokk zene időszakában volt kedvelt, igaz ekkor a G-kulcsban leírtakat egy oktávval lejjebb kellett játszani. A cselló a hegedű után a legdallamosabb vonós hangszer, melynek hangja legközelebb áll az emberi hanghoz. A cselló név az olasz violoncello (= kis violone) kifejezésből jön, ami utal a származására is: az idejétmúlt violonének a viola da braccio családból származó

megfelelője. A magyar név egyébként téves; a cello egyszerűen csak a kicsinyítőképző a szóból. Az eredeti magyar neve a kisbőgő. A gordonka a cigány nyelvből került át a magyarba. Manapság az előbbit szinte soha, az utóbbit viszont nagyon gyakran használjuk.

Már öt éve csellózok. Volt sok jó és sok rossz élményem az öt év alatt. Nagyon szeretem, ha csak játszhatok a csellóval. Ilyenkor megpróbálok különböző dalokat énekeket lejátszani kotta nélkül, vagy különböző hangokat utánozni, például a macskát. Két zenekarban is csellózom, velük is nagyon szeretek játszani a koncerteken. Nem szeretem benne, hogy sokat kell gyakorolni, de nem mindig bírok, és ilyenkor leszid a tanárnéni.

(Bucella Lilla)

Régi idők zenéje

VERSET ÍR(O)ÓK

7 vége vers

A hétvége jó,
a hétvége jó,
mert végre nincs semmi meló.
Vers vagy ének nem bántja nyelvem,
és az egyes sem fenyeget engem.
De aztán jön a hétfő, kedd szerda, csütörtök
és péntek,
és nem henyélek, - én sem
És aztán megint a 7 vége
mókával és játékkal tele.

(Bondár Bence 8.t)

Közös versek Szilágyi Szandi és nagyamájja tollából

Verset írni könnyű dolog, ahhoz kicsit béna
vagyok.
A családról kéne írnom? Azt tudjátok, hogy
van egy húgom?
Van nekem egy kisöcsém is, néha tépném a
fülét is.
Persze hogy van apám anyám, a nyóckerbe
van a tanyám.
Most jön a legfontosabb dolog: van egy
kutyánk, akiért a szívem dobog.

Van még amit ide lökök, van egy nagyim,
kicsit lökött.
De jó a szíve és a háza, bár üres a pénztárcá-
ja.
Szeret minket, óv és nevel, bár ezt senki
nem hiszi el.
Engem is vezetne a jóra, többre mégse futja,
csak karóra.
Igyekeznek jobb lány lenni, de bármit
teszek, nem jó semmi.
Pedig tanulok már sokkal többet, de ellop-
ták az ötösöket.
Pontot teszek ide végre, itt a vége, fuss el
véle.

Szerencsés vagyok...

Szerencsés vagyok, mert van két tesóm,
szerencsés vagyok, mert van nagy családom.
Szerencsés vagyok mert van egy okos
anyukám,
szerencsés vagyok, mert van egy kiskutyám.
szerencsés vagyok, mert vidám az életem,
szerencsés vagyok, mert ezt szeretem.
szerencsés vagyok, mert van egy jó nagyim,
szerencsés vagyok, mert tőle van sok fagyim.
szerencséből ennyi talán elég,
Apukám szerint mindig kék az ég.
Kő még valami? Akkor találd ki magad,
ha nem jön az ihlet, hát tépd ki a hajad!

VENDÉGEINK VOLTAK

Dr. Kiss Gergely vízilabdázó

1977. szeptember 21-én született (35 éves). 112 kg a súlya, és 198 cm. Beceneve: Geri. A Madách Imre Gimnáziumba járt. Végzettsége: PR asszisztens, újságíró. Elvégezte a jogot is, Szegeden. Angolul és olaszul is tud. Mint mondta is két kislány apukája. Nevük: Viktória és Patrícia, 9 és 6 évesek. 1986-ban kezdett vízilabdázni. A nemzeti csapatban 1994 márciusában, Görögország ellen mutatkozott be. „Kiskoromban ballal kezdtem rajzolgatni, de nagyapám rávett, hogy a szép kezemmel húzogassam a vonalakat. Az iskolában is jobbal tanultam meg írni. A medencébe dobott labdát viszont természetesen ballal fogtam meg, és ez így is maradt.” A világ legjobb balkezes vízilabdázója, aki természetesen jobb kézzel ad autogramot és jobbal eszik. Szavai szerint a felkészülés alatt a monotónia (egyhangúság) tűrése a legfontosabb, illetve: Inkább úgy formálnám át a mondatot -mondja -, hogy a legfontosabb négy tulajdonságok egyikéről beszélünk. De a végtelen alázat a társakhoz, hitem az edzőmben, önmagamban, illetve a játékosársaimban legalább olyan fontos. Kivált, mert együtt kell tűrnünk a viszonylagos unalmat.

Szilágyi Áron férfi kard egyéni

„Ő a vívásra született, és a szorgalmának, valamint a céltudatosságának köszönhetően már 22 évesen megvalósította élete célját.” 22 esztendő – ezzel 1896 óta ő a legfiatalabb olimpiai bajnok a fegyvernemben. Budapesten született 1990. január 14-én. A Fazekas Mihály Gimnáziumban érettségizett 2009-ben, majd 2010 szeptemberétől az ELTE nemzetközi tanulmányok alapképzési szak hallgatója. Angolul és franciául beszél, matematikából országos versenyeken ért el kiemelkedő eredményeket.

„A család, a barátok hite adta a legnagyobb erőt. Somlai Béla Gerevich György halála után lett az edzőm, neki is rengeteget köszönhetek, hamar sikerült egy hullámhosszra kerülnünk. Preisler Gábor a fizikai felkészítőm, ő ugye cselgáncsedző, az állóképességem neki is hála lett olyan, amilyen. És köszönöm mindenkinek, aki itt és otthon szorított értem. Annyi sms jött a telefonomra, amennyi egész életemben összesen nem, fogalmam sincs, hogy tudom ezt megköszönni.”

2012

KIK IS?

Tóth Dávid világbajnok, magyar kajakozó

A

Kammerer Zoltán, Tóth Dávid, Kulifai Tamás, Pauman Dániel egység fantasztikus versenyzéssel ezüstérmét nyert Londonban. Dávid 1985. február 21-én született Székesfehérváron. Dávid Velencén nőtt fel, a hétvégeken rendszeresen hazajár. „Tudatosítottuk magunkban: mi is jók vagyunk, és az

ezüst éremmel be is bizonyítottuk! Úgy kezdődött, hogy Rozsnyai Kati néni lekísért bennünket a stégre. Megsimogatott és megpusztilt bennünket, s mondta: fiúk, húzzátok meg! Ezzel a lelki plusszal indított bennünket, és míg mentünk a rajtig, csak ez a jó érzés járt a fejünkben. Aztán miattunk visszalótték a startot, izgultunk is kicsit. A második rajt után háromszáz méter körül tudatosult bennem, hogy jé, már megyünk. Ötszáznál beindultunk, 750-nél hajrázni kezdtünk. A célban kicsit megijedtem, úgy láttam másodikok, harmadikok, vagy ne-gyedikek lettünk, de a többiek kiabáltak, megvan az ezüst! Aztán ki is írták, nagyon boldog voltam, úgy éltem meg, mintha aranyat nyertünk volna. Storcz Botond szövetségi kapitány mondta: megérdemeltük a "fehéraryant"!

PALI BÁCSI IS VOLT GYEREK

Ketten gyerekeskedtünk az öcsémmel, aki két évvel fiatalabb nálam. Az idők során ez a két év hol nagyon kevésnek, hol áthidalhatatlanul soknak tűnt, néha jól tudtunk együtt játszani, máskor meg rengeteget veszekedtünk.

A lakásunk ablakából át lehetett látni az utca túloldalán lévő iskolánkra, ezért iskola mellé járni akkor se lett volna esélyünk, ha meglelt volna bennünk erre a késztetés. S ha a közelség nem lett volna elég, édesanyám ugyanabban az iskolában tanított, ahová mi jártunk – sokszor szinte előbb tudta meg, ha valami disznóságot csináltunk, mint mi magunk.

Alsó tagozatban nem voltam napközis, mivel a nagyszüleim is közel laktak az iskolához, tanítás után oda mentünk haza, nagymamámnál ebédeltünk, ott írtuk meg a leckét, és amikor a szüleim is befejezték a munkát, együtt mentünk haza. A nagyszüleimnél nagyon sokat játszottunk: társasoztunk, kártyáztunk, a nagymamám pedig nagyon érdekes történeteket mesélt nekünk az Árpád-házi királyok korából (talán ekkor dőlt el, hogy egyszer majd én is a történelemmel fogok foglalkozni).

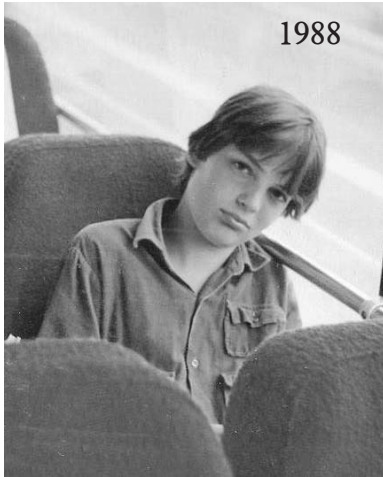
Az első három évben nem nagyon szerettem iskolába járni, nem igazán jöttem ki az osztálytársaimmal, nem szereztem barátokat, idegennek éreztem magam. Éppen ezért édesanyámmal úgy döntöttünk, hogy negyedikről átírat a párhuzamos osztályba. Igen ám, de az az osztály orosz tagozatos volt, harmadik osztálytól emelt óraszámában tanulták

az oroszot, a mi osztályunkban pedig csak negyedikben kezdődött a nyelvtanítás. Én viszont nagyon szerettem volna átmenni, ezért harmadik és negyedik közötti nyáron a keresztanyám segítségével megtanultam a harmadikos orosz tananyagot, hogy felvegyenek a tagozatos osztályba. Sikerült is, nyolcadikig oda jártam. Ezt az osztályt már nagyon szerettem, többekkel a mai napig tartjuk a kapcsolatot, az akkor legjobb barátommal ma is összejárunk, csak már családotstul (körülbelül egyidősek a gyerekeink is – neki kettő, nekem három).

Felső tagozatban – milyen meglepő – a magyar és a történelem voltak a kedvenc tantárgyaim, történelemből sokszor vállaltam kiselőadást, már akkor nagyon szerettem mesélni és magyarázni a többi gyereknek. A magyartanárom egy nagyon szigorú, de remek tanárnő volt, nagyon sokat köszönhetek neki, a gimnáziumban nagy hasznát vettem annak az alapos tudásnak, amit tőle tanultunk az általánosban.

A tanítási szüneteket szinte teljes egészében a balatoni nyaralónkban töltöttem, évente 1-2 hétre mentünk csak el külföldre nyaralni, jellemzően a horvát (akkor jugoszláv) vagy az olasz tengerpartra. Minden évben voltunk úttörőtáborban, általában a Mátrában, az Ilona-völgyben, sáttortáborban. Nem volt vezetékes víz és villany, lavórban fürödtünk, petróleum- vagy elemlámpával világítottunk, de nagyon élveztük. Számháborúk, tábor-tűzek, kirándulások és persze az első szerelmek emléke köt ide a mai napig.

Az 1988-as kép hetedikes koromban készült. Az 1990-esek idején elsős gimnazista voltam. A páros kép érdekessége, hogy a lányt, aki gimnáziumi osztálytársam volt, 9 év múlva feleségül vettem (ez 13 éve volt)

SZÖVEGES ÁLLATI

Az én kutyámat Szofinak hívják. Két éves, a fajtája fehér puli, a szeme barna. Egészséges, mint a makk! Nagyon okos! Szeret játszani, futkosni, a kis szíves labdájával játszani. A micimackós plüssével alszik. Nagyon szeretem!
(Kodó Márk, 5.z)

Van egy vitorlás halam. A neve: Vitorlás. Amikor megijed, nagyon nagyot ugrik. Nagyon szereti a hasát. Néha plussz ételt is adnom kell neki, mert nem bírom nézni, ahogy keresi az ételt. Vitorlás már két éve az enyém. Volt egy húga is, de sajnos meghalt. Vitorlás kisfiú.
(Soltész Hanna, 5.z)

A kutyám neve Molly. Szőre fehér, de a vége fekete. Nagy sötétbarna szemei vannak. A kedvenc játéka a labdája. Kicsit ugatós. Nagyon barátságos. Ő az én kedvenc állat-kám.
(Adravecz Luca, 5.s)

Csőri egy hullámos papagáj, a 6. születésnapomra kaptam. Aranyos kismadár volt, zöldes sárgás a színe. Szeretett játszani, röpködni. Amikor elutaztunk nyaralni, akkor átvittük a szomszédhoz. Ilyenkor hiányzott, nem tudtam vele annyit foglalkozni. Kedvenc játéka a hintája volt a kalitkában. Néha kivettem, mert nagyon szeretett az ujjamon ülni. Egyik nap rossz dolog történt. Csőrike megbetegedett, apukám felhívta az állatorvost, de már nem lehetett megmenteni. Az unokatestvéremmel eltemettük a papa-

gajomat. Szerencsés voltam, hogy egy ilyen barátságos állatot kaptam. Azóta is gondolok rá, mindig az jár az eszemben, de jó lenne, ha még élne!
(Antal Balázs, 5.z)

Az én háziállatomat Blue-nak hívják. Ő egy égszínkék hullámospapagáj, fekete „hullámokkal” a szárnyán. Fehér a feje, és 3 sötét pötty van a nyakán. A csőre halványsárga. Blue fiú, és bent él a szobámban egy ház alakú kalitkában. Még nem beszél, de már ráül az ujjamra, és utánozza a varrógép hangját. Annak idején a születésnapomra kaptam. Ha valamit nem akar, vagy fél valamitől, csipog vagy karmol. Eleinte nem tudott leszállni, és nekiment mindennek.
(Busa Regina, 5.z)

Gondolatok a zenéről

„A muzsika magában hordozza a zenét, nincs szüksége különleges hangszerekre” (Marlo Morgan)

„A versbe öltöztetett szó részben már maga a muzsika.”
(Csajkovszkij)

„Nem az énekes szüli a dalt, a dal szüli énekesét” (Babits Mihály)

„Az én beszédemet az egész világ megérti.” (Haydn)

„Azene a káoszból rendet teremt, a ritmus a széttartót egységbe fogja, a melódia a megszakítottat folytonossá varázsolja, a harmónia az össze nem illőket összeegyezteti” (Yehudi Menuhin)

„Az embereket meg lehet ismerni a zenén keresztül, amit hallgatnak. „

„Zene nélkül az élet tévedés volna”

„A zene az élet olyan fontos része, mint a levegő” (Kodály Zoltán)

„A zene a legmagasabb szintű kommunikációs eszköz.” (Nagy Orsolya, anyukám)

Kiadja: Alapítvány a Vajda Péter Utcai Általános Iskoláért

Főszerkesztő: Szilvay Gáborné

Tördelőszerkesztő: Sipeki Ágnes

Cím: 1089 Budapest, Vajda P. u. 25-31.

Tel.: 333-4913